

49. Raamattuluento: Asemasota

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Jatkosodan aikana, ja sen jälkeen, jokainen aikuisihminen tiesi, mitä tarkoittaa sana jatkosota. Siinä vaiheessahan oli aktiivinen hyökkäys tai puolustussota tauolla, ja pidettiin vain ne asemat, jotka oli siihen mennessä saavutettu. Tällainen asetelma on olemassa ja vallassa kaikissa mahdollisissa asioissa elämänalalla. Näin on myös yksityisen ihmiselämässä. Saavutettua asemaa ei välttämättä saa noin vain menettää. Esimerkiksi koulutuksella saavutettu oppiarvo pätee vähän huonompinakin päivinä. Olet orja tai olet itsenäinen, vankeudessa tai vapaa, aina olet jossakin asemassa. Mutta mitä tämä tarkoittaa hengellisessä elämässä? Onko myös siellä joitakin erilaisia asemia? Ja tähän on yksinkertainen vastaus: kyllä on.

Ja informaationa uusille lukijoille/kuuntelijoille, että näillä luennoilla käytetään raamatunkäännöksiä vuoden -38 ja -92 käännöksiä, sekä Raamattu kansalle -käännöstä. Viitteet löytyvät tekstiosasta. Mutta nyt menemme itse asiaan.

Mikä asema meillä on nyt?

Meillä kaikilla on oma asemamme siinä maailmassa, johon kukin ihminen luonnostaan kuuluu. Lähdetään liikkeelle alusta. Jumala loi ensimmäiset ihmiset omaksi kuvakseen. ”Niin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Jumalan kuvaksi hän loi hänet, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” (1. Moos. 1:27). Näin oli alussa. Ihmisellä oli ihmeellinen asema luomistyön perusteella. Hän oli Jumalan kuva. Hänellä oli monia jumalallisia ominaisuuksia. Syntiinlankeemuksessa kaikki muuttui. Nyt meissä on luonnostamme Aadamin kuva, niin kuin Aadamin pojassa, Seetissä, oli. ”Kun Adam oli elänyt satakolmekymmentä vuotta, hänelle syntyi poika, joka oli hänen kaltaisensa, hänen näköisensä, ja hän antoi tälle nimen Seet” (1. Moos. 5:3). Tämä asema on myös meillä sen aadamilaisuuden tila vuoksi, johon olemme syntymämme perusteella joutuneet. Jumala kuva ihmisessä on nyt kadonnut. Olemme Aadamin kuvia. Olemme nyt syntiin langenneen ihmisen asemassa. Olemme luontomme tähden ja synnin tähden kuoleman omia. Meillä on syntinen luonto jo syntyessämme. Näin siitä huolimatta, että yhä jotkut väittävät syntyneensä ilman syntistä luontoa. He ovat tekopyhiä ja tietämättömyyden vallassa olevia ihmisiä. Heti kun lapsi kykenee toteuttamaan itseään, sieltä paljastuu itsekäs minä. Kuolema hallitsee koko ihmissukua. Olemme samalla joutuneet pimeyden ruhtinaan alaisuuteen. Emme osaa tehdä enää Jumalalle

mieluisia töitä. Emme kykene vaeltamaan hänen tahtonsa teitä. Olemme Kirjoitusten mukaan pimeyden vallassa. Apostoli Paavali todisti kuningas Agripan edessä tehtävästään, jonka oli saanut Jeesukselta. Eli hän tuli: ”*avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.*” (Ap. t. 26:18).

Jumala katui kerran sitä, että oli luonut ihmisen. ”*Kun Herra näki, että ihmisten pahuus lisääntyi maan päällä ja että heidän ajatuksensa ja pyrkimyksensä olivat kauttaaltaan pahat, hän katui, että oli tehnyt ihmisen, ja murehti sitä sydämessään. Ja Herra sanoi: "Minä pyyhin maan päältä ihmisen, jonka olen luonut, ja ihmisen mukana karjaeläimet, pikkueläimet ja taivaan linnut, sillä minä kadun, että olen ne tehnyt." Mutta Nooa oli Herralle mieluinen.*” (1. Moos. 6:5-8). Nooan kautta ihmis- sukukunta saattoi jatkaa elämäänsä, muutoinhan se olisi kokonaan tuhattu. Mutta ei se synti siitä mihinkään joutunut. Nyt osastaan tehdä jopa sellaista syntiä, jota esi-isämme eivät vielä osanneet, eivätkä tunteneet. Jumalalla oli kuitenkin suunnitelma kaiken asiain tilan korjaamiseksi. Luemme Sanasta: ”*Mutta kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti Poikansa, naisesta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan vapaiksi lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska tekin olette lapsia, Jumala on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!" Sinä et siis enää ole orja vaan lapsi. Mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen, Jumalan tahdosta.*” (Gal. 4:4-7).

Meillä on nyt mahdollisuus päästä uuteen asemaan Kristuksessa. Jeesus Kristus on kuollut ja tehnyt sen mahdolliseksi. ”*Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja noussut ylös*” (2 Kor. 5:15). Kaikilla ihmisillä voi olla tämän perusteella uusi asema Kristuksen täytetyn työn tähden. Se on ihmeellinen asema.

Miten kaikki tapahtui? Näin se tapahtui: ”*...hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksineen. Näin hän teki, jotta hän omassa itsessään loisi nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi ja niin tekisi rauhan ja jotta hän yhdessä ruumiissa ristillä sovittaisi nuo molemmat Jumalan kanssa ja niin omassa itsessään tekisi lopun vihollisuudesta. Hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka olitte kaukana, ja rauhaa niille, jotka olivat lähellä. Hänen kauttaan on meillä molemmilla pääsy yhdessä ja samassa Hengessä Isän luo.*” (Ef. 2:15–18).

Lain, joka syytti meitä ja uhkasi tuomiolla, hän on tehnyt mitättömäksi. ”*hän kumosi meitä rasittavan velkakirjan kaikkine määräyksineen ja teki sen mitättömäksi naulitsemalla sen ristiin. Hän riisui aseista vallat ja voimat ja saattoi ne kaikki häpeään, kun hän teki Kristuksesta niiden voittajan.*” (Kol. 2:14,15). Olemme nyt, me jotka uskomme, tulleet eläviksi Jeesuksessa Kristuksessa. Olimme kuolleet rikoksiimme ja synteihimme. Nyt meidät on sovitettu, sillä Jumala on saanut meistä täyden maksun. Herra sanoo: ”*...Päästä hänet joutumasta hautaan, minä olen saanut lunastusmaksun.*” (Job 33:24).

Olemme eläviä Kristuksessa. Hän on meidän elämämme. Sen kaiken pitäisi olla hyvin ihanaa ja se sitä onkin, mutta meidän on tämä asia tunnettava, että käsittäisim-

me tuon kaiken, iloitsisimme ja kiitäisimme siitä. ”Teidät, jotka olitte kuolleita rikkomuksissanne ja lihanne ympärileikkaamattomuudessa, Jumala teki eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli vastustajamme. Sen hän otti pois tieltä ja naulitsi ristiin. Hän riisui aseista hallitukset ja vallat ja saattoi ne julkisen häpeän alaisiksi, kun hän sai niistä Kristuksessa riemuvoiton.” (Kol. 2:13–15).

Kun näin opetetaan, syntyy uskon kuuliaisuus häntä kohtaan, joka on kuollut ja ylösnoussut puolestamme. ”Hänen kauttaan me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeään kohtaan kaikissa pakanakansoissa, joihin tekin, Jeesuksen Kristuksen kutsumat, kuulutte” (Room. 1:5,6). ”Usko syntyy kuulemisesta, mutta kuulemisen synnyttää Kristuksen sana” (Room. 10:17). Sitä vanhurskautta, eli Jumalalle kelpaavuutta, sanotaan uskonvanhurskaudeksi, koska perustana sille on usko. Profeetta Habakuk kirjoittaa: ”Mitä tulee tuohon kopeaan kansaan, sen sielu ei ole vilpitön. Mutta vanhurskas on elävä uskostaan” (Hab. 2:4). Ja Paavali: ”Koska siis olemme tulleet uskosta vanhurskaiksi, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen kauttaan me olemme päässeet uskossa tähän armoon, jossa nyt olemme, ja me kerskaamme Jumalan kirkkauden toivosta.” (Room. 5:1,2).

Joka on tullut uskosta vanhurskaaksi, on löytänyt pelastuksen, armon ja uuden aseman elämäänsä. Tarvitsemme tämän näkemiseen ilmestyksen hengen ymmärtääksemme tämä käsittämättömän uuden asemamme Kristuksessa. Paavali kirjoittaa: ”Minä rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään. ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan.” (Ef. 1:17–19).

Miten tähän uuteen asemaan tullaan?

Luimme äsken että ensimmäinen edellytys on, että Kristus tuli: ”lunastamaan vapaiksi lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.” Tämä asema on meille hankittu ilman mitään omaa osuuttamme. ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä” (Room. 5:8). Näin on ensimmäinen edellytys toteutunut. Sitä sanotaan teologisessa kielessä objektiiviseksi vanhurskauttamiseksi. Se on olemassa, vaikka syntiselle ei sitä vielä luetakaan ansioksi. Vastaavasti sanotaan subjektiiviseksi vanhurskaudeksi sitä, joka saadaan uskon kautta Kristukseen. Uskolla omistettuna Kristuksen täytetty työ tulee siinä voimaan kohdallamme. Silloin voidaan puhua myös yksilövanhurskaudesta. Tässä yhteydessä puhutaan myös omistavasta uskosta, eli saamme koko Kristuksen suunnattoman ansion omaksemme uskon kautta. Odottavasta ja ikävöivästä uskosta puhutaan silloin, kun nämä kyseisen uskon ihmiset eivät uskalla omistaa Kristuksen ansiota omakseen, vaan jäävät sitä vain odottamaan ja ikävöimään. He opettavat, että silloin ollaan nöyrällä mielellä, vaikka kyse onkin sydämen kovuudesta ja kääntymät-

tömyydestä. Kysymys on perinnäissäännöistä. Se kaikki on hyvin katolista ajattelumallia. Se edustaa myös pitkälle vanhatestamentillista ajattelua, koska Kristus ei ollut vielä heille tullut, vaan he odottivat lupauksen täyttymystä. Palataan tähän asiaan hieman myöhemmin.

Seuraavassa on kaksi raamatunkohtaa, josta näemme kuinka tuo uskonvanhurskaus saadaan omaksi. Tämä ratkaisee meidän iankaikkisen elämämme aseman. Luemme Johanneksen evankeliumista: *”Hän tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta.”* (Joh. 1:11–13). Joissakin käännöksissä sanotaan *”saivat voiman”*, sillä alkukielen asianomainen sana merkitsee tässä molempia asioita, eli voimaa ja oikeutta.

Mitä tämä merkitsee? Kun otamme vastaan Jeesuksen Kristuksen täytetyn työn, hänen verensä, saamme oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi. Millään muulla tavalla sitä ei saa. Lainaamme vielä tähän Paavalia: *”Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisyydessään hän jätti menneen ajan synnit ranskaisematta”* (Room. 3:25). Edellinen vuoden -92 käännös on tässä kohden selkein. On siis otettava Kristuksen sovitusuhri, veri, uskolla vastaan omistettavaksi. Tämän asian pitäisi olla selvä ja selkeä. Tarvitaan vain usko Kristuksen omistamiseksi. Hebrealaiskirjeen mukaan ilman uskoa on mahdoton olla Jumalalle otollinen. Ihmisen puolelta tarvitaan siis vai uskon tyhjä käsi ottamaan tämä suunnaton lahjan vastaan. Tätä vanhurskautta sanotaan tämän tähden myös lahjavanhurskaudeksi. Meillä on näin täysi oikeus olla Jumalan lasia. *”Veljet, meillä on siis täysi oikeus astua sisälle kaikkeinpyhimpään, koska Jeesus on uhrannut verensä ja näin avannut meille uuden, elämään vievän tien, joka kulkee väliverhon - hänen ruumiinsa – kautta”* (Hepr. 10:19,20). Täysi oikeus! Mitä se sinulle merkitsee? Kaikilla ei ole näet tätä oikeutta. Vanha virsi veisaa:

”Oikeutta puuttuu multa, pyytää sulta, lasten leipää, Kuningas. Rakas Herra, suothan murun, pidät surun, päivistäni, laupias.” (Sv 172:7).

Kun opetus puuttuu, tieto puuttuu, ja silloin kaikki puuttuu ja asiat ovat perin juurin sekaisin. Silloin ollaan kokonaan isien perinnäissääntöjen orjuudessa. Silti tuhannet ja tuhannet veisaavat tällaisia orjan virsiä. *”Ne ovat niin kauniita”*, he sanovat, mutta eivät tajua kuinka ristiriidassa ne ovat Jumalan kirkkaan sanan valossa. Kun ei tunneta sitä asemaa, joka meillä Kristuksen tähden on, eikä sitä oikeutta, jonka hän on meille antanut, orjuus ja luonnollisen ihmisen pimeys hallitsevat kaikkea julistustyötäkin. Nykyaikanakin, jolloin ollaan niin vakuuttuneita omasta korkeasta sivistyneisyydestään, hengellisessä elämässä saattaa vaikuttaa täysi pimeys. Opetus on alarvoista. Jos sen kaltaista opetusta joku antaisi vaikkapa teknillisellä alalla, opettaja saisi lähtöpasseit hyvin nopeasti ja ilman kultaista käden puristusta. Hengellisellä alalla se on aivan normaalia.

Oletko sinä Jumalan lapsen asemassa, vai rämmitkö yhä tietämättömyyden suossa? Perustuuko sinun elämäsi kokonaan sille tosiasialle, että sinut on siirretty pimeydestä

asemaan, johon kuuluu täysi varmuus ja myös auktoriteettiasema, jonka Jeesus Kristus on meille antanut syntiuhriensa perusteella? Luetaan uudelleen tuo suuri lupauksen sana Heprealaiskirjeestä: *”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinnyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on ”suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen;”* (Hepr. 10: 19–23).

Voi, voi, silti saarnataan edelleen ikävöintiä ja odotusta ja ties mitä. Varotetaan vakavasti omistamasta uskon vanhurskautta. On jonkinlainen lupa olla vain vähän kuin toivossa vanhurskas, mitä se sitten tarkoittaneekin. Se on kai sitä, että joskus tulevaisuudessa voi sitten päästä omistamaan koko uskon lupauksen sanan, niin, ehkä sitten vasta siellä taivaassa. Katolinen kirkko on opettanut tällaista vuosisadat. Sieltäkö tämä surkeus on kotoisin?

Tämä tällainen epäselvyys hallitsee muutoinkin pahasti uskovien elämää. Kun selkeä varmuus pelastuksesta puuttuu ja tietoisuus asemasta Kristuksessa, on kovin vaikeaa kiittää ja ylistää Herraa. Huono omatunto ja pelko ovat silloin ainaisena riesana. Kun sitä asiointilaa ei uskalla oikein ääneen kellekään kertoa, joudutaan elämään näyttelemällä vahvaa uskovaista.

Mitä tämä asemamme merkitsee?

Otamme seuraavassa lisää Sanan lupauksia varmasta pelastuksesta ja lujasta toivosta. *”Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia”* (Room. 8:16).

”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on” (1. Joh. 3:2). *”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme”* (Room. 8:35–39).

Meidän tulee joka päivä muistaa, että jos lisäämme Jeesuksen Kristuksen hankkimaan pelastukseen edes hitusen omaamme, menetämme koko pelastusvarmuuden, joka meillä vielä äsken oli.

”Ei kenelläkään, joka menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, ole Jumalaa. Joka pysyy siinä opissa, hänellä on sekä Isä että Poika.” (2. Joh. 1:9).

Pelastusvarmuus tarkoittaa sitä, että nyt, tällä hetkellä, olen varma pelastuksestani. Mutta voin toki langetakin pois Jumalana armosta. On siis kilvoiteltava jaloa uskonkilvoitusta, on koko ajan tarkistettava mille perustalle olen pelastukseni rakentanut.

Jokaisella on oma paikkansa Herran seurakunnassa. On hyvä tyytyä vähään. Jonakin päivänä voi Herra korottaa sinut uuteen arvoon. ”Vaeltakoon kukin sen osan mukaan, jonka Herra on hänelle antanut, ja siinä asemassa, jossa Jumala on hänet kutsunut. Näin säädän kaikissa seurakunnissa.” (1. Kor. 7:17). ”Ne, jotka palvelevat hyvin, saavat arvostetun aseman ja suuren rohkeuden uskossaan Kristukseen Jeesukseen” (1. Tim. 3:13).

Sinulla on uskon perusteella ja Jeesuksen nimessä auktoriteettiasema pimeyden voimien valtaa vastaan. Ne eivät saa hallita sinua, vaan sinä niitä. Jeesuksen nimessä sinä saat ajaa pois pahoja henkiä, sinä saat rukoilla sairaiden puolesta ja saat käydä vastarintaan rohkeasti, kun sinun päällesi käydään henkimailmasta ja maailman hengestä käsin. ”Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava” (Luuk. 10:19). Oikeutemme parantaa sairaita perustuu myös profeetta Jesajan ennustukseen. ”Ja kun ilta tuli, Jeesuksen luo tuotiin monia pahojen henkien vaivaamia. Hän ajoi sanallaan henget ulos ja paransi kaikki sairaat, jotta kävisi toteen, mitä on sanottu profeetta Jesajan kirjassa: - Hän kantoi meidän tautimme, otti taakakseen meidän sairautemme.” (Matt. 8:16,17). Jeesus opetti opetuslapsiaan näin: ”Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: 'Taivasten valtakunta on tullut lähelle'. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” (Matt. 10:7,8). ”Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.” Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen, ja hän istui Jumalan oikealle puolelle. Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.” (Mark. 16:17–20). Ja vielä on kirjoitettu: ”Niin he lähtivät ja saarnasivat, että oli tehtävä parannus. Ja he ajoivat ulos monta riivaajaa ja voitelivat monta sairasta öljyllä ja paransivat heidät.” (Mark. 6:12,13). Tässä kaikessa on meillä paljon opittavaa, sillä näitä Jeesuksen opetuksia on pidetty aikaamme sovellettuna jonakin vaarallisena ihmeuskona, jota tulee tietenkin kovasti kammoksua. Paljon on oppimista, paljon on harjaannuttava uskossa. Mutta kaikki Jumalan lupaukset ovat Jeesuksessa: on, on!

Vain uskon kautta Jeesukseen nämä kaikki hänen antamaansa asemaan kuuluvat voimateon ovat mahdollisia. Jos yhteys Kristukseen puuttuu, käy huonosti. ”Ja Jumala teki ylen voimallisia tekoja Paavalin käten kautta, niin että vieläpä hikiliinoja ja esivaatteita hänen iholtansa vietiin sairasten päälle, ja taudit lähtivät heistä ja pahat henget pakenivat pois. Myös muutamat kuljeksivat juutalaiset loitsijat rupesivat lausumaan Herran Jeesuksen nimeä niiden ylitse, joissa oli pahoja henkiä, sanoen: ”Minä vannotan teitä sen Jeesuksen kautta, jota Paavali julistaa”. Ja niiden joukossa, jotka näin tekivät, oli myös erään juutalaisen ylipapin, Skeuaan, seitsemän poikaa; mutta paha henki vastasi heille sanoen: ”Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä tiedän, mutta keitä te olette?”. Ja se mies, jossa paha henki oli, karkasi heidän kimp- puunsa, voitti heidät toisen toisensa perästä ja runteli heitä, niin että he alastomina

ja haavoitettuina pakenivat siitä huoneesta.” (Ap. t. 19:11 -16). Meidän tulee oppia paljon apostoleilta, ja Apostolien teot -kirjeestä. Heidän eräs tunnettu rukouksensa seurausineen tiivistettynä kuuluu: ”Ja nyt, Herra, katso heidän uhkauksiansa ja anna palvelijasi kaikella rohkeudella puhua sinun sanaasi; ja ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän Poikasi Jeesuksen nimen kautta.” Ja kun he olivat rukoilleet, vapisi se paikka, jossa he olivat koolla, ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja puhuivat Jumalan sanaa rohkeasti.” (Ap. t. 4:29–31).

Me emme ole enää orjia vaan vapaita. ”*Sinä et siis enää ole orja vaan lapsi. Ja jos kerran olet lapsi, olet myös perillinen, Jumalan tahdosta*” (Gal. 4:7). Olemme lapsia, Jumalan lapsia ja Kristus on meidän taivaallinen veljemme. Olemme hänen veljiään ja sisariaan, koska meillä on sama isä. Tämä on totta jos olemme syntyneet uudelleen ylhäältä. Herra kutsuu meitä. ”*Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen. Hän sanoo: ”Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä”.*” (Hepr. 2: 11,12). Tämä vasta ihmeellistä on ja autuasta: Jeesus on samaa sukua meidän kanssamme ja on näin veljemme. Olemme suorastaan verisukulaisia, hänen verensä kautta. Meidän on pysyttävä tässä asemassa ja voimme silloin rohkeasti käydä Jumalan eteen. Kaikki eivät ole säilyttäneet valta-asemaansa. Sellaiset persoonat joutuvat tuomion alaisiksi. ”*Myös ne enkelit, jotka eivät pitäneet kiinni valta-asemastaan vaan jättivät oman asuinsijansa, hän pani pimeyteen ikuisissa kahleissa säilytettäväksi suurta tuomion päivää varten!*” (Juud. 1:6). Tulemme kerran tuomitsemaan näitä enkeleitä (1. Kor. 6:3).

Asemat on pidettävä, se on selvä. Tämä tuli sotarintamallakin aivan selväksi. Saa-vutettuja asemia ei saa jättää. Ne on pidettävä, maksoi mitä maksoi. Kun pakoon lähdetään, sitä saa sitten paeta loputtomiin. Peräytyjä on aina hitaampi kuin perässä tuleva hyökkääjä.

Orjuuteen, maailmaan ja entiseen elämään ei ole enää paluuta.

Tässä kohden monen kilvoittelijan matka tyssää. Vihollinen hyökkää ja se osoittaa meidät syntisiksi ja kaikkeen armoon arvottomiksi. Silloin moni alkaa huutaa apua, vaikka tulisi kiittää Herraa lujista asemista. Kulutamme voimamme avunhuutoon, hätäilyyn ja kaikkeen turhaan kun emme tunne asemaamme ja kun tulisi Jeesuksen nimessä ajaa vihollinen pakosalle. ”*Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee*” (Jaak. 4:7). Moni jää orjuuden henkeen, kun ei tunne asemaansa Kristuksessa. Se henki kuluttaa kaiken voiman uskovat elämästä. Tässä tarvitaan taisteluaseet kuntoon viritettynä. ”*Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet*” (Ef. 6:16). Orjuuteen ei saa langeta eikä siihen jäädä. Jos ei itse osaa sieltä ulos, on käännäyttävä luotettavan uskovan puoleen. Jeesuksen veri riittää puhdistamaan pelkuritkin uuteen taistelukuntoon.

Aikanamme puhutaan paljon siitä, että olemme kahden maan kansalaisia. Tämä on vierasta Raamatun sanalle. Olemme täällä outoja ja muukalaisia, sillä olemme taivaan

kansalaisia. ”Mutta me olemme taivaan kansalaisia, ja taivaasta me odotamme pelastajaksi Herraa Jeesusta Kristusta” (Fil. 3:20).

”Rakkaani, niin kuin outoja ja muukalaisia minä kehotan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niin kuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.” (1. Piet. 2:11,12).

Virsi 310:5

Siis te Jeesuksen ystävät armoitetut,
 kaikki uskossa vaeltakaatte.
 Luja toivonne olkoon, te ahdistetut,
 vaikka kiusoja, vaivoja saatte.
 Teillä auttaja on,
 apu ahdinkohon
 tätä tietänne kulkiessanne.
 Hän on armollinen,
 hän on uskollinen.
 Pysykää yhä Jeesuksessanne.

Aamen.